

בעניין:

ד"ר _____ צראווי, ת"ז _____

ע"י ב"כ עוה"ד טל שטיינר (מ"ר 62448) ו/או חוה מטרס-עירון
(מ"ר 35174) ו/או סיגי בן-ארי (מ"ר 37566) ו/או דניאל שנהר
(מ"ר 41065) ו/או נועה דיאמונד (מ"ר 54665) ו/או בנימין
אחסתריבה (מ"ר 58088) ו/או בילאל סביחאת (מ"ר 49838) ו/או
ענת גונן (מ"ר 28359)

מהמוקד להגנת הפרט מיסודה של ד"ר לוטה זלצברגר
רח' אבו עוביידה 4, ירושלים, 97200
טל': 02-6283555; פקס: 02-6276317

העוררת

- נ ג ד -

המפקד הצבאי לאזור הגדה המערבית

המשיב

ערער על צו החרמה לפי תקנה 147(א) לתקנות ההגנה (שעת חירום), 1945

בית המשפט הנכבד מתבקש בזאת להורות על ביטול צו החרמה שהוציא המפקד הצבאי, שמכוחו הוחרם כספה של העוררת, בסך 1,000 ד"ר ירדני (כ-5,000 ₪).

ואלו נימוקי הערער:

1. העוררת, ילידת 1983, היא פלסטינית תושבת שכס. העוררת היא בת למשפחה קשת יום, אשר סיימה את לימודי התיכון שלה בהצטיינות, וזכתה למלגה ללימודי רפואה בירדן. בשנת 2008 סיימה העוררת בהצטיינות את לימודי הרפואה בירדן והוסמכה כרופאה כללית. בשנת 2009 החלה העוררת את התמחותה ברפואת ילדים, בבית החולים "Jordan" שבירדן. במקביל להתמחות, עובדת העוררת בבית החולים כיועצת לרופאים זרים אשר מתמחים בבית החולים, ותפקידה להנחות ולייעץ לרופאים חדשים בבית החולים, להעביר להם הכשרות ולארגן את משמרותיהם.

העתק תעודת ההסמכה של העוררת ברפואה מצורף כנספח 1.**העתק אישור על עבודתה של העוררת בבית החולים "Jordan" שבירדן מצורף כנספח 2.**

2. ביום 31.1.2013 עברה העוררת בגשר אלנבי בדרכה לגדה המערבית, על מנת לבקר את הוריה. בדידה של העוררת היה סכום כסף של 1,000 ד"ר ירדני, שחסכה ממשכורתה, אותו התכוונה לתת להוריה המבוגרים, על מנת לסייע להם במצבם הכלכלי הקשה.

3. בעת שעברה בגשר אלנבי, נלקחה העוררת לחקירה על ידי איש שבי"כ, אשר לא הזדהה בפניה, ונשאלה אודות מקורו של הכסף שנשאה עמה. העוררת הסבירה כי חסכה סכום כסף זה ממשכורתה כרופאה, במשך חמישה חודשי עבודה, וכי הוא מיועד לסייע בפרנסת משפחתה שבשכס. אף על פי כן, הודיע איש השב"כ לעוררת כי כספה יוחרם, ונתן בידיה טופס אישור על תפיסת סכום כסף זה. בטופס נכתב כי כספה של העוררת נתפס "בשל חשד להעברת כספים הקשורים להתאחדות בלתי מותרת".

העתק הודעת התפיסה שנמסרה לעוררת בגשר אלנבי מצורף כנספח 3.

4. ברקע הדברים יצוין, כי המפקד הצבאי סירב להתיר את יציאתה של העוררת בחזרה לביתה ולעבודתה שבירדן; וכי רק לאחר עתירה שהוגשה לבית המשפט העליון בשבתו כבג"ץ בעניינה (בג"ץ 1490/13 צראווי נ' המפקד הצבאי לאזור הגדה המערבית) הותרה יציאתה לחו"ל.

5. ביום 21.3.2013 שלח המוקד להגנת הפרט מכתב בשמה של העוררת לרס"ן ברק סימן טוב, רמ"ד מרשם אוכלוסין בלשכת היועמ"ש, ובו דרש כי כספה של העוררת יוחזר לידיה ללא דיחוי. למכתב צורפה ההודעה על תפיסת הכסף שנמסרה לעוררת בגשר אלנבי.

העתק מכתב המוקד מיום 21.3.2013 מצורף כנספח 4.

6. לאחר שלושה שבועות, ומשלא התקבלה כל תשובה, שלח המוקד מכתב תזכורת ביום 11.4.2013.

העתק מכתב המוקד מיום 11.4.2013 מצורף כנספח 5.

7. לאחר שלושה שבועות נוספים, ומשלא התקבלה כל תשובה, שלח המוקד מכתב תזכורת נוסף ביום 2.5.2013.

העתק מכתב המוקד מיום 2.5.2013 מצורף כנספח 6.

8. ביום 24.7.2013 שוחחה הח"מ עם סגן אורן ליבר, קצין בלשכת היועמ"ש. הקצין עדכן את הח"מ כי בנושא החרמות כספים מטפל רס"ן אודי שגיא, הקצין הממונה עליו, וכי עו"ד בשם הילאל ג'אבר כבר פנה אליהם בעניינה של העוררת. כמו כן מסר הקצין כי המפקד הצבאי הוציא צו החרמה לכספה של העוררת, וכי צו זה נשלח לעו"ד ג'אבר. לבסוף מסר הקצין כי דברים אלו נרשמו במכתב אשר הועבר, כביכול, למשרדי המוקד עוד בחודש מאי.

9. הח"מ עדכנה את הקצין כי לא התקבל כל מכתב בעניינה של העוררת מלשכת היועמ"ש. לפיכך, שלח הקצין למשרדי המוקד מכתב, הנושא את התאריך 8.5.2013, בו נמסר כי העוררת מטופלת כאמור על ידי עו"ד ג'אבר, וכי נציגי המוקד "מוזמנים להתעדכן עמו באשר להליך שבעניין הכספים".

העתק מכתבו של המשיב מיום 8.5.2013, שהתקבל ביום 24.7.2013, מצורף כנספח 7.

10. ביום 7.8.2013 שוחחה הח"מ עם עו"ד הילאל ג'אבר, אשר מסר כי הפסיק את הטיפול בעניינה של העוררת מספר חודשים קודם לכן, לאחר שלא הגיעו להסכמה בעניין שכר הטרחה שישולם לו. עו"ד ג'אבר עמד על כך שלא נשלח אליו כל צו החרמה מאת המפקד הצבאי, ולמעשה מעולם לא קיבל מענה על פניותיו בעניינה של העוררת.

11. משכך, בו ביום שלח המוקד מכתב בשמה של העוררת לרס"ן אודי שגיא, רמ"ד טרור ופלילי בלשכת היועמ"ש, ודרש שנית כי כספה של העוררת יוחזר לידיה. למכתב צורפו ייפוי כוח חתום, אישור על עבודתה של העוררת בבית החולים בירדן, וההודעה על תפיסת הכסף שנמסרה לעוררת בגשר אלנבי.

העתק מכתב המוקד מיום 7.8.2013 מצורף כנספח 8.

12. ביום 13.8.2013 התקבלה במשרדי המוקד תשובת המשיב, הנושאת את התאריך 12.8.2013. במכתבו, מסר המשיב כי ביום 14.4.2013 הורה המפקד הצבאי על החרמת כספה של העוררת, מכוח סמכותו על פי תקנות 84 ו-120 לתקנות ההגנה (שעת חירום) 1945 (להלן: **תקנות ההגנה**). זאת "משום שעל פי המידע המודיעיני המהימן והמשמעותי אשר היה מצוי בפניו – מדובר בכספים השייכים להתאחדות שאינה מותרת". למכתב צורף העתק צו ההחרמה, אשר נחתם על ידי אלוף ניצן אלון ביום 14.4.2013.

העתק מכתבו של המשיב מיום 12.8.2013 מצורף כנספח 9.

13. מכאן ערער זה.

הטיעון המשפטי

14. העוררת תטען כי החרמת כספה נעשתה שלא כדין, שכן המשיב ביצע החרמה זו ללא סמכות, תוך פגיעה חמורה בזכותה לשימוע, ובהיעדר עילה חוקית לביצוע ההחרמה, הכול כפי שיפורט להלן:

היעדר עילה חוקית לביצוע ההחרמה על פי תקנה 84

15. על פי צו ההחרמה שנמסר לעוררת, סכום הכסף הוחסר מהעוררת לפי תקנות 84 ו-120 לתקנות ההגנה.

16. יצוין, כי על פי פסיקת בית משפט זה, התקנה המתאימה יותר לשימוש במקרים כגון דא היא תקנה 84(2)(ב), שכן תקנה 120 מטרתה עונשית, המכוונת כלפי אדם פרטי, ולא מטרה מניעתית המכוונת כלפי ארגון:

תקנה 120 היא תקנה מעין עונשית. היא מאפשרת למפקד הצבאי להחרים את רכושו הפרטי של מי שביצע עבירה של אלימות או עבירה עליה נשפטים בפני בית משפט צבאי. אין המדובר בנטילת כספים או רכוש של ארגון הטרור, אלא כספיו ורכושו הפרטיים של אדם שפעל, למשל, בעבור ארגון הטרור בעבירות אלימות. **בענייננו, לא היה מקום כלל לשימוש בתקנה 120. הכספים בהם מדובר אינם כספיו של מי שמבקשים להחרים את רכושו בשל העובדה כי ביצע עבירות אלימות, ואף לא הובאו ראיות על כך. המדובר בהחרמת כספים שהם אליבא דרשויות הביטחון, כספי ארגון הטרור עצמו. התקנה המתאימה לשימוש במקרה זה היא תקנה 84(2)(ב), ולא תקנה 120.**

(פסק דינו של השופט סא"ל צבי לקח מיום 21.11.2012 בעדי (איו"ש)
2169/12 **אחמד פדל אחמד חסין נ' מפקד כוחות צה"ל באזור יהודה ושומרון**, ההדגשה הוספה, ט.ש.).

17. בענייננו, כמו בעניין חסין, לא פירש המשיב מכוחה של איזו תקנה התבצעה החרמת הכסף, תקנה 84 או תקנה 120. על כל פנים, בהקשרה של תקנה 84, העוררת עומדת על כך שמקורו של סכום הכסף אותו נשאה עמה ביום 31.1.2013 הינו ברכושה האישי, סכום אשר חסכה ממשכורתה כרופאה בירדן, ואשר היה מיועד לסייע בפרנסת משפחתה החיה בשכם. לעוררת אין כל קשר להתאחדות בלתי מוכרת כלשהי, והוא אינה מבצעת שירותים עבור כל התאחדות כאמור.

18. **מכאן שאין כל עילה חוקית להחרמת כספה של העוררת, סכום צנוע אשר חסכה פרוטה לפרוטה ממשכורתה, על מנת לסייע למשפחתה בשכם, שמצבה הכלכלי דחוק.**

היעדר סמכות חוקית לביצוע ההחרמה על פי תקנה 120

19. כאמור, בצו שנמסר לעוררת מוזכרת גם תקנה 120 כמקור סמכות (חלופי? נוסף?) להחרמת כספה על ידי המפקד הצבאי.

20. תקנה 120 מסמיכה את שר הביטחון להורות בצו כי יוחרם לזכות ממשלת ישראל כל רכוש השייך לאדם אשר שר הביטחון נוכח לדעת כי עבר על תקנות ההגנה, או ניסה לעבור עליהן, או חיזק את ידי העוברים עליהן או היה שותף לעבירה עליהן, ובלבד שמדובר בעבירה שבה כרוכות "אלימות או הטלת אימה, או עבירה שעליה נידונים בבית-משפט צבאי".

21. דא עקא, שלגבי העוררת לא נטען – וממילא לא הוכח – כי היא עברה על תקנה כלשהי מתקנות ההגנה. כל שנטען לגביה הוא כי הכסף שנשאה עמה אינו שייך לה, אלא "להתאחדות בלתי מותרת". כך נטען בהודעת התפיסה שקיבלה עוד בהיותה בגשר אלנבי; כך נטען גם בצו ההחרמה גופו.

22. **מכאן שהחרמת כספה של העוררת מכוחה של תקנה 120 נעשתה בחוסר סמכות, שכן העוררת לא ביצעה, ואף לא נטען שביצעה, כל עבירה על תקנות ההגנה – ומכאן שתקנה 120 אינה חלה בעניינה.** נראה כי המפקד הצבאי ביקש "לשאול" את הרציונל להחרמת כספים מתקנה 84 ולהחילו בנסיבות של תקנה 120 – דבר שלא ייעשה.

מניעת זכות השימוע מהעוררת

23. העוררת, אשר רכושה הוחרם בעקבות החלטת המשיב, זכאית לכך כי ההחלטה בעניינה תתקבל בדרך מינהלית תקינה וכי המשיב יחשוף את הטעם להחרמה זו, והרציונאל הוא ברור: **ללא פירוש טעם הסירוב, לא יוכל אדם שנפגע מן ההחלטה לכפור בטענות שעומדות כנגדו וחזויותיו המוגנות עלולות להיות מוגבלות ללא כל ביקורת או מבחן.**

24. גם כאשר היקף ההנמקה מוגבל בשל שיקולי ביטחון, עדיין אין בכך בהכרח כדי למנוע גילוי נימוקים באופן מוחלט.

פטור מגילוי נימוקים, עובדות או מסמכים כאשר הגילוי עלול לפגוע בבטחון המדינה או ביחסי החוץ שלה מקובל על המחוקק ועל בית המשפט בהקשרים שונים. ואם יש כאן מקום לתמיהה, אין זה בגלל עצם הפטור, אלא בגלל היקף הפטור. שכן, מצד אחד, סביר הדבר שעובד הציבור לא יהיה חייב לגלות נימוקים להחלטתו במידה שיהיה בכך כדי לפגוע בבטחון המדינה או ביחסי החוץ שלה. אולם, מן הצד השני, **אין בכך בהכרח כדי למנוע גילוי נימוקים באופן מוחלט.**

(י' זמיר, **הסמכות המינהלית** (כרך ב, תשנ"ו), בעמ' 917; ההדגשות הוספו; ט.ש.).

ועוד :

גם בהחלטה סטנדרטית, אין די בכך שהרשות תנמק את החלטתה באופן כללי וסתמי תוך ציון "הכותרת" של טעמיה וללא התייחסות עניינית וספציפית לנסיבות המקרה הנידון. **דהיינו, בהודעה בנוסח "בקשתך נדחתה מטעמי ביטחון" – לא סגי.**

(י' דותן, "חובת ההנמקה של רשויות מינהל גופים נבחרים", **מחקרי משפט** יט (תשס"ב) 5, 37; ההדגשות הוספו; ט.ש.).

25. חובת ההנמקה איננה חלה רק מתוקף נוהל כזה או אחר, ולא מדובר בעניין פורמלי: מדובר בחובה החולשת על יסודות המשפט המינהלי כחלק בלתי נפרד מזכות השימוע וזכותו של אדם לדעת מהן טענות הרשות ולהביא את עמדתו בפניה.

26. יפים לעניין זה דבריו של כב' השופט (כתוארו אז) ברק:

המקרה שלפנינו מדגים יפה את החשיבות הרבה שיש ליחס לשמירה קפדנית של הכללים בדבר זכות השמיעה. משלא ניתנה לעותר האפשרות לשמוע את התלוונות נגדו ולהשמיע את תגובתו שלו, התגבשה בו ההכרה, כי שיקולי הרשויות הם פסולים ומפלים, והאמון שלו כאזרח באמינות השלטון התערער.

מצב דברים זה באים הכללים בדבר זכות השמיעה למנוע, שכן הם מכוונים לא רק לכך שהלכה למעשה ייעשה צדק עם הנפגע, אלא הם מכוונים גם להבטיח את האמון של הציבור בפעילותם התקינה של השלטונות...

זכות זו אין משמעותה אך הליך פורמלי של הזמנה ושמיעה. זכות השמיעה משמעותה הזכות לשמיעה הוגנת (בג"ץ 598/77, בעמ' 168). זכות זו משמעותה מתן הזדמנות נאותה להגיב על מידע שנתקבל, והעשוי להשפיע על ההחלטה בעניינו של העותר (ראה: בג"ץ 361/76).

על-כן, אין מקיימים כהלכתה את זכות השמיעה, אם אין מפנים את תשומת לבו של הפונה למידע, שנתקבל בעניינו, ומאפשרים לו להגיב עליו כראוי.

(בג"ץ 656/80 **סאלב אבו רומי נ' שר הבריאות**, פ"ד לה(3) 185, 190).

27. גם במקרה בו החלטת המשיב מבוססת על חומר מודיעיני, אשר על פי הנטען לא ניתן לחושפו, חובה על המשיב לתאר את החומר המיוחס לאדם בעניינו התקבלה ההחלטה, בפירוט רב ככל הניתן, שאם לא כן נפגעת משמעותית יכולתו של אותו אדם להגן על עצמו וזכות הטיעון שלו מצטמצמת:

על הליך השימוע לבוא לאחר הודעה מפורטת ככל הניתן בדבר הסיבה שבגינה נשקלת דחיית הבקשה, על מנת שיוכלו המבקשים להכין את עצמם כראוי לקראתו. ערכה של זכות הטיעון פוחת במידה רבה ללא הודעה

מוקדמת כזו, ואילו בהינתנה יוכלו המבקשים למצות את השימוע הנערך להם. בהקשר זה אמר מכבר השופט - כתארו אז - לנדוי, כי "את טענות הצד שכנגד אפשר לסתור רק כשהן ידועות; עם ספינקס אי אפשר להתווכח" (בג"ץ 111/53 קאופמן נ' שר הפנים, פ"ד ז 534, 541). ועם זאת, ברי כי במקרים רבים חוות הדעת של הגורמים הבטחוניים מבוססת על חומר מודיעיני מסווג, אותו לא ניתן לחשוף בפני המבקשים. דבר זה הוא בחינת מציאת חיים בנסיבות הישראליות - פלסטינאיות. **במקרים אלו דרוש מאמץ ליצירת פרפרזות של החומר, תוך פירוט ככל הניתן, ותוך השתדלות לא להסתפק באמירות לקוניות. בהתמודדות הפרט עם הרשות יחסי הכוחות לעולם אינם שקולים, אך במקרים אלה, כשהחומר בעניין המבקש נסתר מעיניו, נכון הדבר ביתר שאת, ויש לשאוף ולצמצם מגבלה זו עד למינימום הנדרש.**

(עע"מ 1038/08 מדינת ישראל נ' חסין געביץ, פורסם בנבו, פסק דין מיום 11.8.2009).

28. זכות בסיסית זו, המטילה חובות ברורות, מעוגנת גם במשפט הבינלאומי (ר' סעיפים 1, 2 ו-7 להכרזה לכל באי עולם בדבר זכויות אדם; סעיפים 27 ו-147 לאמנת ג'נבה הרביעית; סעיפים 2, 4 ו-14 לאמנה הבינלאומית לזכויות אזרחיות ומדיניות; סעיף 2 לאמנה הבינלאומית לזכויות כלכליות, חברתיות ותרבותיות; סעיפים 6 ו-13 לאמנה האירופית לזכויות אדם; ועוד).

29. חשיבותה של זכות השימוע בהליכים להחרמת נכסים עלתה בפסיקה בינלאומית ביתר שאת בעניין *Kadi and Al Barakaat International Foundation v. Council and Commission*, שם נקבע כי הפגיעה בזכות השימוע של העותרים לפני החלטה על הקפאת נכסיהם, שהובילה בתורה לפגיעה בזכותם לביקורת שיפוטית על החלטה זו, צריכה להביא לביטולה של החלטה זו ושל התקנה שמכוחה היא בוצעה:

348. **Because the Council neither communicated to the appellants the evidence used against them to justify the restrictive measures imposed on them nor afforded them the right to be informed of that evidence within a reasonable period after those measures were enacted, the appellants were not in a position to make their point of view in that respect known to advantage. Therefore, the appellants' rights of defence, in particular the right to be heard, were not respected.**

349. [...] the appellants were also unable to defend their rights with regard to that evidence in satisfactory conditions before the Community judicature, with the result that it must be held that their right to an effective legal remedy has also been infringed.

[...]

353. It follows from all the foregoing considerations that **the pleas in law raised by Mr Kadi and Al Barakaat in support of their actions for annulment of the contested regulation and alleging breach of their rights of defence, especially the right to be heard, and of the principle of effective judicial protection, are well founded.**

(Case C-402/05 P and C-415/05, P. *Kadi and Al Barakaat International Foundation v. Council and Commission* [2008] ECR I-6351, ט.ש. (ההדגשות הוספו, I-6351).

(לקריאה נוספת על פסק הדין בעניין Kadi ומשמעויותיו ראו גם :

J. Kokott and C. Sobotta, *The Kadi Case – Constitutional Core Values and International Law – Finding the Balance?*, *The European Journal of International Law* Vol. 23 no. 4).

30. **בענייננו, בצו ההחרמה שנמסר לעוררת לא ניתן כל נימוק לביצוע ההחרמה, לבד מהקביעה** הלאקונית כי כספה שייך, לכאורה, להתאחדות בלתי מותרת. **קביעה זו לא נתמכה בכל ראייה** או אף תמצית מהמידע התומך לכאורה בהחלטה זו. לעוררת לא ניתנה כל הזדמנות להשמיע את טענותיה לגבי קביעת המשיב, או להציג כל ראיות שיוכלו לסתור אותה. בכך נפגעה קשות זכות השימוע של העוררת.

31. **בנוסף, צו ההחרמה גם אינו מציין את זכותה של העוררת לערור על הצו בפני בית משפט נכבד** זה, זכות הנלמדת מלשונה של תקנה 147א (תיקון מס' 15), 1947. על פי תקנה זו, ניתן לפנות לבית המשפט בהליך של "ערער" על החרמות שהתבצעו במסגרת הליך מינהלי, וזאת תוך שלושה חודשים מיום שנודע לבעל הרכוש על ההחרמה, או מיום שפורסמה ברשומות (וראו ניתוחו של בית המשפט לגבי סמכות הערער הנלמדת מתקנה זו במסגרת ע (איו"ש) 84/10 **תגריד שבלי נ' היועץ המשפטי לאזור יהודה ושומרון**, בסעיף ב(3)א) לפסק דינו של השופט רס"ן אמיר דהאן מיום 26.8.2010, וכן ניתוחו של בית המשפט בנושא במסגרת עדי (איו"ש) 2169/12 הנזכר לעיל).

32. כאמור, בצו ההחרמה שנמסר לעוררת לא מוזכרת כלל זכותה זו לערור על החלטת המפקד הצבאי, וההחלטה להחרים את כספה של העוררת מוצגת כסוף פסוק.

היעדר עילות חוקיות לביצוע ההחרמה

33. מעבר לטענותיה של העוררת בנוגע לחוסר הסמכות החוקית להחרמת כספה, ולפגיעה בזכותה לשימוע, כפי שפורטו בהרחבה לעיל, תטען העוררת גם כי מבחינה מהותית, לא הייתה עילה להחרים את כספה.

34. בצו ההחרמה שנמסר לעוררת, נטען כי כספה מוחרם בשל "מידע מודיעיני", המוכיח, כביכול, שכסף זה שייך להתאחדות בלתי מותרת. בכך מסתמך הצו על עילת ההחרמה שנקבעה בתקנה 84. בית המשפט קבע כי בהקשר זה - החרמת כספים על פי תקנות ההגנה - ראוי להחיל את אמות המידה שנקבעו בחקיקה הישראלית המקבילה, דהיינו חוק איסור מימון טרור, התשס"ה-2005, שכן -

אמות מידה אלה מבטאות את הצורך לאזן בין זכויות קנייניות לבין המלחמה במימון הטרור, ואין סיבה להחיל אמות מידה שונות לדין באזור ולדין בישראל בסוגיה זו שעניינה פגיעה בזכויות הקניין. אמנם, חוק איסור מימון טרור אינו חל באופן ישיר באזור, אולם איננו רואה כל מניעה להחיל

כאמת מידה לבחינת החלטת המשיב, את אותם הקריטריונים בהם הייתה נבחנת החלטה דומה שהייתה מתקבלת על ידי הגורם המוסמך לכך בישראל. לפיכך, גם אם אין תחולה ישירה של חוק זה, ניתן לאמץ את אמות המידה המופיעות בו כקריטריון לבחינת החלטת המשיב, כאמור, מתוך הצורך להעניק הגנה על זכויות קנייניות לגיטימיות.

(עדי (איו"ש) 2169/12 הנזכר לעיל; ההדגשות הוספו; ט.ש.).

35. אמות המידה שקובע חוק איסור מימון טרור הן שלוש: האם הכספים אכן שייכים להתאחדות בלתי מותרת; האם כספים אלו עברו "גלגול" כלשהו המנתק בינם לבין ההתאחדות הבלתי מותרת; או האם יש לצד שלישי זכויות בכספים אלה, הגוברות על דרישת המפקד הצבאי לחלטם.

36. כאמור לעיל, העוררת עומדת על כך שמקורו של סכום הכסף אותו נשאה עמה ביום 31.1.2013 הינו ברכושה האישי, סכום אשר חסכה ממשכורתה כרופאה. לעוררת אין כל קשר להתאחדות בלתי מותרת כלשהי, והיא איננה מבצעת שירותים עבור כל התאחדות כאמור.

37. כלומר, החרמת הכספים אינה עומדת באמת המידה הראשונה שנקבעה לבחינת חוקיות ההחרמה, שכן מקורו של הכסף כלל אינו ברכושה של התאחדות בלתי מותרת.

38. דוק: גם אם יוכח שמקורם של הכספים אכן ברכושה של התאחדות בלתי מותרת, הרי שלעוררת לא ידוע על כך דבר, והתגלגלות הכספים לידיה – כאמור, ממשכורתה כרופאה – מנתקת את הקשר בין מקורם של הכספים למטרתם כיום:

אין בידי לקבל את עמדת המשיב לפיה די בכך שהמדובר בכספי חמאס, על מנת לגבור על כל זכות קניינית של מאן דהוא, מרוחקת ככל שתהיה ממקור הכספים ובלא תלות כלל בתום ליבו של מקבל הכספים ובתמורה שניתנה. עמדה זו נראית לי מנוגדת לגישה לפיה יש להקפיד על זכויות קנייניות של תושבי האזור המוחזק. לטעמי, גישה המעניקה הגנה לזכויות קנייניות לגיטימיות, עולה בקנה אחד עם אמות המידה שהוחלו על ידי בית המשפט העליון במקרים דומים בהם נדונו הסמכויות לפי תקנה 84 האמורה.

(עדי (איו"ש) 2169/12 הנזכר לעיל, ההדגשה הוספה).

39. מכאן, שהחרמת כספה של העוררת נעשתה שלא בצדק, והיא מהווה פגיעה בזכותה של העוררת לקניין, שהיא זכות יסוד המוכרת הן במשפט הישראלי הפנימי, הן במשפט הבינלאומי המינהגי, החל בשטחים הכבושים (וראו: סעיף 3 לחוק יסוד: כבוד האדם וחירותו; תקנה 46 לתקנות האג; בג"ץ 10356/02 הס נ' מפקד כוחות צה"ל, פ"ד נח(3) 443; בג"ץ 7957/04 מראעבה נ' ראש ממשלת ישראל, פ"ד ס(2) 477).

40. בענייננו, להחרמת הכסף נודעת גם השלכה חמורה על מצבה של משפחת העוררת, אשר כאמור מצבה הכלכלי קשה. סכום הכסף שהוחרם מהעוררת, אותו חסכה פרוטה לפרוטה ממשכורתה, יועד להימסר להוריה של העוררת, על מנת לסייע בפרנסתם.

לאור כל האמור, מתבקש בית המשפט להורות על ביטול צו ההחרמה שהוציא המפקד הצבאי לכספה של העוררת, והשבת הסכום של 1,000 דינר שנלקחו ממנה, בתוספת הפרשי ריבית והצמדה, מיום ההחרמה ועד ליום השבת הכספים לידיה.

29 באוגוסט, 2013

טל שטיינר, עו"ד
ב"כ העוררת

[ת.ש. 77209]